

Já už stavím támhle

Nejzajímavější zážitek mého života

Jaroslav Bílý

Ležím ve voňavých pestrobarevných peřinách a dívám se do čokoládových očí své dcery, jak pomalu vadnou únavou po celodenním napínavém objevování světa. Je to ta nejlepší čokoláda, jakou jsem ve svém životě ochutnal.

„Tatínku, já tě mám tak strašně ráda.“

„Já tě mám taky rád.“

Pak začne trumfování, jako co se máme rádi.

„Mám tě ráda jako celý vesmír... i se všema planetama,“ obejmeme mě kolem krku takovou silou, až mi v něm rupne.

„Že mi nikdy neumřeš,“ chce slib před usnutím.

„Nikdy,“ lžu, jak když tiskne. Můj táta mi lhal stejně. I já jsem jako malý kluk chtěl být přesvědčován, že můj pevný bod, má jistota ze světa jen tak nezmizí. Ta holka je celá po mně!

Už vím, že táta svůj slib nesplní. Stejně jako vím, že sejde se světa, aniž bych mu dokázal říct, jak moc ho mám rád. Snad to ví. To se přece mezi chlapama neříká. Vyznělo by to směšně. Až pateticky.

Dcerka pravidelně oddechuje a z koutku jí na polštář teče slina. S bráchou jsme tomu říkali žgryndák a po ránu vyslintanému kolu na polštáři koláč. Vzpomínky se znovu rozbíhají.

Táta je doktor, primář. Když před pár lety pohřbíval svého bráchu Pepu, postáli jsme spolu nad rodinným hrobem trochu dýl.

„Víš, na kom je teď řada...“ podíval se na mě usazenými očima, ale nebyly to slzy smutku. To jsme se tak řehtali, když se na návsi se ke smutečnímu procesí připojil kohout Vlašák, aby jako starý známý doprovodil Josefa na jeho poslední cestě. Ani ze hřbitova jsme ho pak nemohli vyhodit.

Tuhle si nás táta zavolal. Věděli jsme, že chraptí už dlouho a nelepší se to.

„Tak už jdu do fejdautu,“ použil muzikantský slang, aby rozuměl i můj brácha, hudebník. „Mám rakovinu hlasivek a hrtanu. Proto mluvím už čtyři měsíce jak Drupy.“

Stáli jsme jako zkoprnělí.

„Na světě mám všechno vyřízený, stihl jsem vás vychovat a užil jsem si dost. Tak co?!“ přerušil ticho. „Ve špitále jsem to viděl každé den, tak bych byl špatnej doktor, kdybych se z toho sám podělal.“

Po operaci následovalo dvouměsíční slunění, jak ozařování říkal. Když ho paní doktorka na onkologii nechala jako svého kolegu přečíst nález a prognózu, otec konstatoval: „Musím říct, paní kolegyně, že už jsem v životě četl lepší věci.“

Po první léčebné kúře se táta rozhodl, že rakovinu rozjezdí na kole. Byl jen kost a kůže, když odjížděl do přírody.

„Vem si s sebou mobil,“ křičela za ním máma „Když to s tebou sekne, tak zavolej!“

„To víš, já si budu v klidu umírat na čerstvém vzduchu v lese a budu ti u toho telefonovat,“ žbrblal si pod vousy. Na kole trávil spoustu času. Byl přesvědčen, že tím větší je pravděpodobnost, že ho zubatá zastihne právě tam. Ale jak léčba pokročila, na kolo už to nešlo. Krk se mu rozpadal.

„Tak já nevím, kam tě povezu, jestli do Hrusic nebo do Benešova,“ vzdychala máma.

„Kam bys mě vozila?!“ rozohnil se táta. „To se ještě uvidí, kdo kam koho poveze!“

„Já chci spálit a rozházet po zahradě,“ udílela instrukce máma, které otec po půl století soužití neřekl jinak, než paní vedoucí.

„To víš, já tě budu vysypávat, foukne vítr a mám tě znovu v obýváku.“

Nedávno jsem tátu naložil do auta a jeli jsme se spolu podívat do rodných Hrusic. Pomalým krokem jsme došli na kopec. Byl vidět kostel, jeho rodný dům.

„Tehle pozemek bude tvůj,“ kývnul táta hlavou. „Mohl by sis tady nechat postavit chajdu a jezdit sem na neděli... Já už stavím támhle,“ ukázal směrem ke hřbitovní zdi a v jeho očích se objevil charakteristický spiklenecký záblesk, jako když jsme spolu na Josefově pohřbu odháněli kohouta Vlašáka od smutečního průvodu.

V tu chvíli mi připadalo, že jsem pořád malej kluk, kterej má neporazitelnýho tátu, silnějšího, než jakákoliv sračka světa.

Pohládl jsem svou dceru a vylezl z její postele. Na chodbě jsem ho potkal.

„Dobrou noc, Jari,“ usmál se na mě táta a vešel do ložnice. Sedl si na proležený gauč, a když se přesvědčil, že je sám, sklonil hlavu a nechal slzy kapat na cizí, rozpraskané nohy starce.